

[Pia Kjærsgaard]

Det er fuldstændig rigtigt, at når man rejser dette problem, rotter de syv partier sig sammen. De Konservative, Venstre, SF, og hvad der ellers er i folketingssalen, holder, jeg vil ikke sige den samme ordførertale – men de stemmer dog for det samme dagsordensforslag. De rotter sig sammen mod Fremskridtspartiet i stedet for at sige: O.k., det kunne da være, at der lå et problem i det, som vi godt kunne tage op. I stedet for bliver man nærmest bebrejdet, at man har rejst debatten, og det finder jeg særdeles use-riøst.

(Kort bemærkning).

Jytte Hilden (S):

Jeg skal da ikke bebrejde fru Pia Kjærsgaard, at vi har en rimelig underholdende eftermiddag i Folketinget, og jeg skal heller ikke sige, at vi rotter os sammen. Jeg skal tværtimod rose Venstres ordfører, fru Eva Kjer Hansen, for en meget god forståelse af det. Det skyldes naturligvis, at fru Eva Kjer Hansen tilhører en generation, der kan forstå disse sammenhænge, og det er præcis den forståelse, en del af os i hvert fald savner hos Fremskridtspartiet.

Nu prøver jeg så én gang til med hr. Poul Nødgaard. Mit spørgsmål er: Vi har en række mennesker i dag, der får en tjenestemandspension, og vi har også et sammenstød imellem folkepensionen og tjenestemandspensionen. Vi trækker et beløb, det såkaldte samordningsfradrag, fordi vi for år tilbage, da vi fik den generelle folkepension, måtte erkende, at vi ikke bare oveni kunne lægge den tjenestemandspension, som disse mennesker havde en forventning om. Er det Fremskridtspartiets politik, at både tjenestemandspensionen og samordningsfradraget alt sammen skal stryges med et pennestrøg? Er det sådan, at de mennesker over 67 år, som i dag har en tjenestemandspension, ikke længere skal have den? For jeg hørte det som nogle ret voldsomme udfald over for tjenestemandssystemet.

Så skal jeg selvfølgelig beklage, at jeg kommer med den utidige detalje, at gymnasielærere ikke er tjenestemænd; de er faktisk overenskomstansat, og den måde, de sparer op til deres pension på, er lige præcis, at 5 pct. af lønnen bliver puttet i en pensionskasse, og at arbejdsgiveren betaler 10 pct., og de pensionskasser styrer medlemmerne selv. Så det system, som blev beskrevet, svarer fuldstændigt til virkelig-

heden, så det gælder i hvert fald ikke dér, at der er nogle bomber, der ligger og tikker.

Så skal jeg endelig til sidst sige til hr. Kim Behnke, at hver gang hr. Kim Behnke kommer på talerstolen, forstår jeg lidt mere af alt det andet, som jeg ikke forstår. Jeg er fuldstændig enig i, at vi har et samfund, hvor vi kan glæde os over, at vi måske bliver 90 år, og vi har kun de 40 af de 90 år til at være produktive i, for uddannelsen varer til de 25, og vi bliver pensioneret som 65-årige. Derfor gælder det om at være produktiv, og derfor gælder det om at få alle i arbejde. Dér kan vi i hvert fald mødes – sådan er det jo en gang imellem.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Med udsigt til, at fru Jytte Hilden nu også vil kunne forstå vores synspunkter vedrørende tjenestemændene, skal jeg prøve at gentage det nok en gang:

Fremskridtspartiet ønsker, at man stopper for tilgangen af tjenestemænd, altså at man holder op med at ansætte folk i tjenestemandstillinger. Derefter vil begrebet tjenestemænd – til lad mig udtrykket – være en uddøende race, fordi det vil være sådan, at for hvert år der går, vil der være færre og færre tjenestemænd, fordi der er nogle, der udgår af den simple årsag, at de som følge af alder simpelt hen dør bort. Derefter vil man have udsigt til, at der år for år vil være færre og færre penge, der skal udbetales i tjenestemandspensioner. Som følge deraf skal der også afsættes færre midler. De personer, der i form af deres ansættelseskontrakt som tjenestemænd har en aftale i dag, ønsker vi selvfølgelig ikke, jf. grundlovens bestemmelser, at fjerne de penge til.

Men til gengæld ønsker vi, at folkepensionen bliver ens for alle, og det vil sige, at fordi man tilfældigvis har været folketingsmedlem, minister eller borgmester, mener vi ikke, at folk på disse folkevalgte poster skal have nogen særbehandling. Dem er vi parat til at tage væk med det samme. Men for tjenestemændenes vedkommende holder vi op med at ansætte nye tjenestemænd.

Det, hr. Poul Nødgaard var inde på, var spørgsmålet om, hvordan man rent budgetteknisk – i stedet for bare at skubbe problemerne foran sig – er så ærlig at afsætte pengene i de pågældende års budgetter eller finanslove, så